

Doc. dr. Mindaugas PUIDOKAS: kova su korupcija Lietuvoje turi būti be kompromisų

Mūsų šalyje įvairiose srityse klesti korupcija ir tai nėra tušti žodžiai. Korupcijos ligos sunkumas yra bendros politinės situacijos valstybėje atspindys. Šiuo metu kovos su korupcija efektyvumas netenkina nei šalies gyventojų, nei sąžiningų politikų ir valstybės tarnautojų.

Dabar veikiančios kovos su korupcija priemonės menkai skatina žmones elgtis atsakingai. Padėtį galėtume pakeisti, jeigu valdžia nustotų tuščiažodžiauti, o Seimas vieną kartą ryžtingai priimtų naujus įstatymus, kurie įvairytų į kampa visų lygių kyšininkus, pinigų švaistytojus ir jų „galingus“ užtarėjus. Lietuvos žmonės jau seniai laukia, kad valstybėje išnyktų žymaus anglų rašytojo Džordžo Orvelo „Gyvulių ūkyje“ aprašomi „lygūs ir lygesni“ už kitus. Štai priemonių rinkinys, kuris būtų skausmingas korupcijos mėgėjams ir efektyviausias Lietuvos sąlygomis:

1. Užkirsti kelią sugrįžti į darbą korupcija susitepusiems politikams ir valstybės tarnautojams. Valstybės tarnybos įstatymą reikia pakeisti, kad jis galėtų visiems biudžetinių įstaigų darbuotojams ir politikams. Jei koks naujas „Masiulis“ įkliuvo su kyšiu, darė neteisėtą poveikį ar piktnaudžiavo postu, švaistė be sąžinės graužaties visuomenės lėšas ir jo kaltė įrodyta – privalo įsigalioji draudimas, neleidžiantis dirbti bent 5 metus visur, kur siekia valstybės ranka. Kol bausmė galios, tokie prasižengėliai negalės kelti savo kandidatūros ir įvairiuose rinkimuose. Teks ieškoti darbo privačioje sferoje. Tik galimybės čia daug mažesnės, nes versle tinginių nereikia.

2. Būtina ilginti senaties terminus bent iki 5 metų. Trumpi senaties terminai yra tas gelbėjimosi lynas, kuris dažniausiai ištempia korupcija susitepusius valdininkus iš skandalų liūno. Tai skatina vilkinti bylas, leidžia išvengti teisingumo ir likti šiltose valdžios įstaigų darbo vietose. Visiems kombinatoriams senatis neleidžia pražūti. Mažiausias senaties terminas už korupciją privalo būti ne dveji, o penkeri metai, skaičiuojant nuo nusikaltimo padarymo dienos. Jei korupcijos byla didelė – kaip Eligijaus Masiulio ar Viktoro Uspaskicho, o nusikaltimas – sunkus, vertėtų nustatyti 15 metų terminą. Prabėga daug laiko, kol nusikaltimas ar baudžiamasis nusižengimas išaiškėja ir kol po kaltinamųjų ir jų advokatų ligų gimsta ilgai lauktas nuosprendis. Tik nuosprendžių dažnai nebetenka rašyti, nes senatis nuplauna dėmes. Pailgėjus senačiai, sumažės bylų vilkinimo atvejų, nes nebebus prasmės simuliuoti ligų.

3. Už padarytą žalą turi būti kompensuojama. Valdininkai, kurių neteisėti sprendimai Lietuvai kainavo įspūdingas sumas, privalo patys juos ir atlyginti. Visi gerai pamename Neringos savivaldybės valdininkų skandalą, kai buvo leistos neteisėtos statybos Juodkrantėje. Jų veikla valstybės išdui kainuos 1,150 mln. eurų, kuriuos prisiteisė nugriautų pastatų savininkai. Vietos valdžia pinigų susirinko iš niekuo dėtų mūsų žmonių, pakeldama įvažiavimo mokesť. Žadėjau Juodkrantės ir Nidos žmonėms, kad apie tai parašysiu. Nelogiškai didelis įvažiavimo mokesťis aptirpdė poilsiautojų srautus kone kelis sykius. Ar mes turime kentėti už kenkėjišką kitų veiklą?! Visą galima išspręsti pakeitus Valstybės tarnybos įstatymo straipsnius, kad iš žalą padariusių valdininkų negalima prisiteisti daugiau kaip 6–9 vidutinius darbo užmokesčius. Privalo būti aiškiai apibrėžta, jog visa žala kompensuojama iš nusikaltusiųjų kišenės. Ir ne tik už tyčia priimtus blogus sprendimus, bet ir už aplaidumą ar padėtus parašus ten, kur jų niekada neturėjo būti. Žodį „gali“ reikia pakeisti į „privalo“. Viršininkas dabar gali kreiptis į teismą dėl pavaldinio padarytos žalos atlyginimo, bet gali ir nesikreipti. Vadovas be abejonių teiktų ieškinį, jeigu už neveiklumą grėstų netekti posto.

4. Kyšininkai privalo gražinti į juos investuotus valstybės pinigus. Valstybė investuoja daugybę milijonų eurų į tarnautojų mokymus, tačiau iš susitepusių kyšininkavimu neatgauna nė cento. Būtina pakoreguoti teisės aktus aiškiai nurodant, kad bet kokio lygio priimamas į darbą valdininkas įsipareigoja atiduoti visus pinigus, kuriuos valstybė skirs jo tobulinimui, jei bus nuteistas už korupcinius nusikaltimus ir suterš tarnautojo vardą. Išgelbėtume daug žmonių nuo klystkelių pasirinkimo.

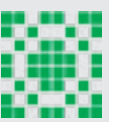
5. Privalome užkirsti kelią neteisėtam praturtėjimui. Jei užimdamas valdišką postą žmogus akivaizdžiai gyvena ne pagal atlyginimą ir nesugeba pagrįsti savo pajamų, privalo netekti darbo ir patekti į teisiųjų suolą. Dabar, norint nuteisti valdininką dėl neteisėto praturtėjimo, konfiskuoti jo turtą ar išmesti jį iš tarnybos, reikia būtinai įrodyti, kad jis turtus susikrovė iš neteisėtos veiklos. Žemiškai tariant, jei toks veikėjas daugybę sykių ėmė kyšius, bet įkliuvo tik sykį – tai iš jo atimama tik tiek, kiek jis per tą kartą prisiplėšė. Valstybės tarnybos įstatymą, kitus teisės aktus reikia papildyti nuostata, kad valdininkas, politikas ar bet kuris kitas Lietuvos pilietis nuo šiol privalo įrodyti, jog turtą įgijo iš legalių pajamų, priešingu atveju taikomos griežtos sankcijos, ne tik finansinė,

DOC. DR. MINDAUGAS PUIDOKAS,

LVŽS kandidatas Aleksoto-Vilijampolės apygardoje, politikos ekspertas.

Kandidato nr. 22

bet ir baudžiamoji atsakomybė.

6. Būtina tiksliai teisiskai apibrėžti žalos terminą. Susitepusiems valdininkams labai naudinga, kad „didelės žalos“ sąvoka nėra aiškiai apibrėžta. Dabartinė tvarka korumpuotiems arba pernelyg atlaidiems teisėjams leidžia priimti sunkiai suvokiamus sprendimus, išsukant nuo bausmių piktnaudžiaujančius įgaliojimais valdininkus. Nagrinėjant didelę turtinę žalą, reikia nukirsti jos ribą iki 3 000 eurų. Tada teismuose sklandžiau bus nagrinėjamos kyšininkavimo, papirkinių ir piktnaudžiavimo bylos, o kaltininkai dažniau sulauks pelnyto atpildo. Vėl padėsime atlikti darbą sąžiningai ir nepaslysti – net nesąžiningi teisėjai neberas jokių landų. Didele neturtine žala turi būti laikomas bet koks kyšis ar neteisėta paslauga, bet koks pasinaudojimas tarnybine padėtimi ar nesilaikymas elementarios tvarkos, nes tai kenkia visos šalies institucijų prestižui. Įvedus tokias aiškias ir griežtas pataisas iškart taptu gerokai lengviau ne tik nuteisti valdininkus, bet ir pravalyti valstybės tarnybą nuo nuolatinių drausmės pažeidėjų. Politikai neturėtų būti lygesni už kitus. Žmones jau pykina nuo apgailėtinų istorijų, kai Seime ar savivaldybėse nutverti girtutėliai veikėjai toliau eina savo pareigas. Panorai viršyti promiles – privalai žinoti tu vertę. Už tai turi būti privaloma atsisakyti Seimo ar miesto/rajono tarybos nario mandato, nes tokiu elgesiu padaroma didžiulė žala valstybei.

7. Kompleksinės priemonės prieš korupciją. Priemonių prieš korupciją yra gerokai daugiau – visų sričių ekspertų atsakomybės griežtinimas, nuobaudų, svarstomų drausminių ir baudžiamųjų bylų besąlygiškas viešinimas kiekvienos prasižengusios įstaigos interneto svetainėje, galimybės atleisti nuo baudžiamosios atsakomybės pagal laidavimą panaikinimas. Jau seniai rimti teisės ekspertai pastebi, kad veiksmingiausias būdas prieš giminaičių įdarbinimą – draudimas dalyvauti konkurso komisijose tos pačios darbovietės atstovams.

Komisijų nariais galėtų būti Valstybės tarnybos departamento specialistai, ta pačia veikla užsiimantys, bet kitose įstaigose dirbantys žmonės.

Korupcijos liga yra sudėtinga – ji yra apėmusi daug svarbių sričių. Vieša paslaptis, kad dauguma viešųjų pirkimų vyksta su teisiniais pažeidimais, yra išgrobstomos milijoninės Europos Sąjungos paramos sumos. Esant politinei valiai visa tai galima pakeisti ir sutaupyti šimtus milijonų eurų bei juos panaudoti ten, kur Lietuvos žmonėms labiausiai jų reikia. Lietuvos valstiečių ir žaliųjų sąjungos sąrašas tokią politinę valią turi.

Tad kaip pagydyti valstybę nuo šios ligos? Receptas paprastas, bet stebuklingas. Patekus į kalėjimą keliems korumpuotiems politikams ir valdininkams, korupcijos vėžys pamažu ims trauktis iš Lietuvos valdžios institucijų. Tvirtai manau, kad su korupcija Lietuvoje privalome kovoti be kompromisų. Ji yra viena didžiausių visuotinio Lietuvos gyventojų nusivylimo valstybe ir emigracijos priežasčių. Juk ištisus paradoksalu ir beprotiškai liūdna, kai tokios laikotarpio, laisvoje ir demokratinėje šalyje gyventojų skaičius tirpsta taip sparčiai, kad tapome viena greičiausiai pasaulyje nykstančių tautų.

Valstybė yra tiek stipri, kiek ja pasitiki jos žmonės. Mūsų protėviai kovojo už darnią, gyvybingą Lietuvą, kurios esminė vertybė yra žmogus. Ramūno Karbauskio vizija Lietuvai yra pagrįsta realiais darbais ir aiškiu supratimu, ko mūsų šalies žmonėms reikia labiausiai. Visi norime gyventi oriai ir saugiai. Norime pokyčių požiūryje į kiekvieną iš mūsų. Norime darnos valstybės politikoje ir kasdieniame gyvenime. Net krepšinyje po komandos nesėkmingo pasirodymo būna keičiama sudėtis ar treneris. O Lietuvoje per 20 metų Seimo sudėtis beveik nesikeičia, nors žmonių netenkina valdančiųjų darbas. Pribrendo laikas pokyčiams. Tikiu, kad dar sykį vieningai pakilsime ir įrodysime, jog esame verti šios žemės ir Lietuvos vardo.

Akademikas Eugenijus JOVAIŠA ir doc. dr. Mindaugas PUIDOKAS: darni švietimo politika – Lietuvos valstybės pamatas

Rinkimai – tai tas laikas, kai besivaržantys iš naujo atranda Lietuvos žmones ir Lietuvą su jos valstybinumo reikalais. Dabar įprasta sakyti, kad, jei nebūtume turėję 2009 metų reformos, nežinia, kur būtume buvę. Tai tiesa, bet tikrai ne ten, kur dabar esame. Tai kur dabar mes esame?

Nepatenkinti ikimokyklinio ugdymo kokybe ir net sakome, kad didžiuosiuose miestuose neturime galimybės visų pageidaujančių leisti į valstybės išlaikomus darželius.

Iš 2000–2001 metais buvusių 2311 bendrojo lavinimo mokyklų turime 1125. Daugybė kaimų liko be pradinės mokyklos. Vaikus geltonaisiais autobusiukais gabename už daugybės kilometrų nuo gimtojo kaimo, kad vakare, pavargusius ir įdirgusius, grąžintume tėvams, kurie turi per tas valandas suręsti stebuklą – žavius ir žaismingus nuvesti į ryte laukiantį tą patį transportą.

Bendrojo lavinimo kokybė ir pati sistema daugelio plakama: mokinių pasiekimai atsilieka nuo vienmečių kitose Europos Sąjungos šalyse; baigiamųjų egzaminų apimtys ir turinys užgožė mokinio individualybę ir sukūrė korepetitorių „aukso amžių“, universitetai skundžiasi per menku abiturientų pasirengimu aukštajam mokslui.

Mokytojo profesijos prestižas liko be prestižo. Sako, kad jų per daug, kad blogai parengti, kad ir rengti jų

nebereikia. Net 46,3 proc. mokytojų yra 50-ties ir vyresnio amžiaus; per 6 metus valstybė sumažino mokytojams rengti skiriamų vietų skaičių nuo 800 iki 200. Kas mokys jaunimą po 10 metų? Samdysime?

Prikišamas menkas bendruomenės dalyvavimas mokyklos gyvenime; gausiausių mokytojų dalį sudaro moterys; nerimaujama dėl visapusiškos asmenybės ugdymo ir jos brandos; mieste ir kaime nevienodos galimybės gauti kokybišką išsilavinimą.

Nesibaigiančios švietimo reformos ir nuolatinis mokytojų bei dėstytojų nerimas dėl rytojaus tapo rykšte, kuri stimuliuoja emigraciją, ir atvirkščiai – nepasitenkinimas Lietuvos švietimu toli gražu neskatina tėvynainių grįžti namo.

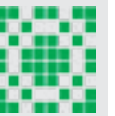
Europos Sąjungos remiami sukūrėme puikias amatų mokymo bazines, bet nerengiame profesijos mokytojų; net 56,2 proc. yra 50-ties ir vyresnio amžiaus; nesustyguota profesinio rengimo sistema ir jo kokybei būtini ryšiai su universitetais.

Išgirtoji krepšelių sistema sukėlė mokinių ir studentų medžioklę; viešasis interesas tapo varžytinių dėl pinigų arena. Studentas su „pinigais kišenėje“, o ne valstybės interesas vairuoja valstybės specialistų rengimo kryptį; dėstytojai tapo „studentų-p pinigų“ įkaitais. Neįvertinsi – pinigai išeis kitur, o visų linksnuojama kokybė tapo trapi ir pa-

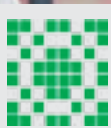
EUGENIJUS JOVAIŠA,

Akademikas, LVŽS kandidatas į LR Seimą.
Kandidato nr. 4

DOC. DR. MINDAUGAS PUIDOKAS,

LVŽS kandidatas Aleksoto-Vilijampolės apygardoje, politikos ekspertas.
Kandidato nr. 22

laikoma tik iki šiol rusenančia tikrojo mokslo vertybe.

Turime beveidę abiturientų priėmimo sistemą; universitetas nebegali atsirinkti jam tinkamiausio studento; dalis studentų atsiduria ne ten, kur jie gali ir turi būti; pirmieji universiteto metai tapo profesinio orientavimo lauku; supainiojome mokslo logiką – istorijos bakalaurui leidome tapti teisės magistru sugalvojome aukštajai mokyklai kelti sąlygą – nefinansuosime, jei bent 80 procentų ar panašiai jūsų absolventų neįsidarbina pagal specialybę, užmiršę, kad patys sukūrėme laisvą rinką.

Aukštųjų mokyklų skaičius, studijų ir mokslo kokybė ir transformacijų galimybės tapo nesibaigiančių svarstymų objektu; privertėme universitetus konkuruoti; mokslo pasaulį sukūšome po universitetų stogu ir pagimdėme tikrus milžinus; sukūrėme milijardus eurų kainavusius gamtamokslinius slėnus, bet užmiršome humanitarinius ir socialinius mokslus; gamtos mokslus supriešino su humanistika ir tai kelia nerimą Europos švietimo strategams.

Kalbame apie inovacijų būtinybę, bet štai paradoksas: tarp 30–34 metų Lietuvos gyventojų yra net 57,6 proc. su aukštuoju, o tai aukšti rodikliai Europoje, tačiau inovacijų, kurios darytų proveržį mūsų gyvenimui, stokoja; naujieji mokslo slėniai nežinia kada taps mums ir pasauliui patraukliais mokslo centrais, kuriuose rasis priešakinė mokslo mintis ne tik vienietinėse mokslo kryptyse, kuriose mes turime pasiekimų.

Tai nedidelis pasiekimų sąrašas, kurie gyvai svarstomi. Ir ką gi pasiūlysiu – eilinę reformą, kai jau žodis „reforma“ seniai prarado pažangos sinonimo vertę. Greičiausiai, ne. Mūsų

tauta puikiausiai supranta tai, kas jau seniai turėjo būti pasakyta: „Švietimas yra valstybės gerovės ir nacionalinio saugumo pagrindas.“ Be švietimo nėra NIEKO. Nėra žmonių, kurie save tapatina su apibrėžta teritorija ir jai būdinga kultūra, kurios elementai yra kalba, istorija, papročiai. Mes paveldėjome savitą kultūrą, veikiame paveldėtoje kultūros terpėje, naudojames kultūros pasiekimais ir kuriame naują kultūrą, kurią perims ir vėl daugins bei keis jaunoji mūsų karta. Visa tai įmanoma turint švietimo strategiją, nes išsilavinimas yra visuomenės ir valstybės pažangos bei kiekvieno asmeninės sėkmės esminė prielaida. Tad ką reikėtų daryti harmonizuojant ir tobulinant Lietuvos švietimo sistemą? Nėra, nebūvo ir nebus stebuklingų sumanymų. Galima tik siūlyti švietimo bendruomenei mintis, kurias priims ar atmes tie, kurie gyvena švietimu ir naudojami jo galia.

Pradžioje keletas žodžių apie formaliojo ir neformaliojo ugdymo sąsajas. Mes turime siekti tikro formaliojo ir neformaliojo švietimo supynimo ir tarpusavio papildomumo atskleidžiant besimokančiųjų individualius gebėjimus, skatinti saviraišką ir tenkinti specialiuosius ugdymosi poreikius. Esminis poslinkis turėtų įvykti sudarant jaunimui sąlygas anksčiau išeiti į savarankiško gyvenimo kelią. Tam reikėtų pradinį ugdymą pradėti nuo 6 metų, o privalomą parengiamąją klasę – nuo 5 metų amžiaus.

Lietuvoje yra didelė mokyklų tipų įvairovė. Tai gerai, tačiau svarbiausia yra mokymo turinys. Čia būtina plėtoti vertybines nuostatas, kurios kreiptų į atsakingą elgseną ir pilietinę veiklą. Naujosios programos būtų orientuotos

Nukelta į 5 p. ▶

◀ Atkelta iš 4 p.

į darnios asmenybės brandą, grindžiamą humanitarinių, socialinių, gamtos mokslų, technologijų ir menų pusiausvyra. Ypač svarbu turėtų būti didesnių teisių mokykloms suteikimas ir bendruomenių telkimas, kurioms, be viso kito, būtų leista dalyvauti ir mokyklos vadovo rinkimuose.

Profesiniame mokyme taip pat reikia padaryti sisteminę pertvarką, kuri jį harmonizuotų. Vidurinė profesinė mokykla, pavidurinė profesinė mokykla ir kolegijos turėtų būti sujungtos asociatyviais ryšiais, o naujos piramidės viršūnėje turi atsirasti kolegijos, kurioms būtų suteiktas taikomųjų mokslų aukštosios mokyklos statusas. Kolegijas reikia glaudžiais ryšiais susieti su universitetais, kad būtų išnaudotos visos jų galimybės. Tai natūraliai atsirastų aukščiausias profesinio rengimo lygis, kuriame aktyviai dalyvautų universitetai. Tai pasitarnautų žmogiškųjų ir infrastruktūrinių resursų efektyviam naudojimui ir leistų pasiekti reikalingos kokybės.

Kitas svarbus sisteminis momentas yra stojimo į aukštasias mokyklas tvarkos keitimas atsisakant išimtinai akademinų kriterijų. Matyt, atėjo laikas atsisakyti tokių brandos egzaminų, kurie dabar yra (apie jų neperovę galima ilgai kalbėti, jomis mirga žiniasklaida, nepatenkinti mokytojai ir tėvai). Brandos egzaminus turi keisti kaupiamojo pažymio pagrindu sudarytas atestatas, kuriame atsirastų vietos ugdymo ir ugdymosi metu išryškintų įgimtų polinkių ir juos patvirtinančių veiksnių įvertinimui – socialinio darbo, sporto ir meno saviraiškos elementai, kurie atskleidžia stojančiojo asmenybę. Aukštosios mokyklos turėtų pasitvirtinti savąsias priėmimo taisykles ir jomis vadovautis.

Svarbūs pokyčiai turėtų atsirasti finansavimo tvarkoje pereinant prie valstybinio reguliavimo sistemos, kurios gintų viešąjį interesą. Ir tai galima

Tikrasis Mokslų akademijos narys E. Jovaiša pristato savo istorines knygas apie aiščius Lietuvos mokslų akademijoje.

pasiekti atsisakius „mokinio krepšelio“ finansavimo metodikos ir ją pakeitus klasių komplektų modeliu. Šis modelis turi būti susietas su skirtinga didmiesčių ir periferijos švietimo įstaigų situacija. Tokiu būdu atsirastų galimybės išsaugoti mokyklas kaimuose. Pasikeitimai turi ateiti ir į aukštojo mokslo sritį: „studijų krepšelio“ metodiką reikia pakeisti finansavimu pagal Vyriausybės sutartis su aukštosiomis mokyklomis dėl jų rengiamų specialistų spektro ir skaičiaus.

Ypatingo dėmesio centre turi atsirasti mokytojų rengimo problemos. Reikia pripažinti, kad jau dabar Lietu-

voje trūksta mokytojų. Ir jei mes nieko nekeisime, po 10 metų mes tiesiog neturėsime mokytojų. Tad būtina įdiegti pedagogų kvalifikaciją ir prestižą užtikrinančią sistemą, kuri sukurs mokytojų, kito pedagoginio personalo ir švietimo administracijos rengimo, kvalifikacijos tobulinimo ir perkvalifikavimo universitetinę sistemą su centrais Vilniuje ir Kaune bei filialais Šiauliuose ir Klaipėdoje, plėtota virtualią metodinės paramos platformą; mokytojo kompetencijų aprašą suderins su atitinkamos pakopos ugdymo programų reikalavimais ir švietimo plėtotės strateginiais

uždaviniais; teiks išskirtinį dėmesį nacionalinės ir pasaulio kultūros pažinimui, galimybei dėstyti kelis mokomuosius dalykus ir atlikti įvairius pedagoginius vaidmenis.

Pokyčių sąrašas yra nemažas ir naivu būtų manyti, kad kas nors iš šio sąrašo gali būti įvykdyta be suinteresuotų pusių bendro supratimo siekiant naudoti ir pažangos mūsų švietimui ir kiekvienam Lietuvos žmogui, kuris yra tas, kas yra Lietuva. Tačiau svarbiausia tobulinimo gairė yra KOKYBIŠKAS švietimas, kuris turi būti prieinamas kiekvienam Lietuvos piliečiui.

Ramūnas KARBAUSKIS: valdantieji, priimdami Darbo kodeksą, spjovė į žmones

Atmesdami Prezidentės Dalios Grybauskaitės veto ir atverdami kelią naujojo Darbo kodekso įsigaliojimui Seimo valdantieji spjovė į veidą didžiajai daliai Lietuvos visuomenės. Taip šiandieninį Parlamento sprendimą vertina Lietuvos valstiečių ir žaliųjų sąjungos pirmininkas Ramūnas Karbauskis. „Retai kada vartojau aštrius posakius, tačiau šįkart kitaip pasakyti negaliu. Seimo valdantieji tikrai spjovė į veidą Lietuvos žmonėms. Pasakyti, jog jie nuvylė visuomenę, būtų pernelyg švelnu ir neatspindėtų realybės. Jie pademonstravo, kad visuomenė jiems nėra niek nerūpi“, – partijos pranešime spaudai sakė R. Karbauskis. Jo žodžiais, atmetant Prezidentės veto pademonstruotas absoliutus nihilizmas ir šiandienos situacijos darbo rinkoje nesuvokimas. „Visų pirma – darbo santykių liberalizavimas pagal patvirtintą ydingą modelį tik dar labiau paskatins emigraciją. Visų antra, tai neišspręs darbuotojų problemų, priešingai – jų tik pridarys ir įvairys žmones į kampą“, – piktinasi LVŽS lyderis. Jis akcentuoja, jog dominuojantis darbdavių požiūris ir nusiteikimas Lietuvoje yra labai aiškus ir paprastas: reikia vežtis pigią darbo jėgą iš užsienio. „Dabar jie tą galės daryti – kai lengvai ir greitai atleis esamus darbuotojus. Labai įdomu, ką valdantieji pasiūlys jų dėka darbo netekusiems žmonėms?“, – klausia R. Karbauskis. LVŽS

pirmininko nuomone, vienu iš pirmųjų naujai išrinkto Seimo sprendimų turės tapti Darbo kodekso persvarstymas: atsižvelgiant į Prezidentės ir Trišalės tarybos išsakytas pastabas. „Kodeksas turi tapti socialiai teisingesnis ir subalansuotas, o ne naudingas išimtinai tik vienai pusei“, – pabrėžia R. Karbauskis. Seimas nepritarė socialiai jautresniam Darbo kodekso variantui. Ilgai diskutavęs dėl naujo Darbo kodekso, trečiadienį įteisino naują darbo santykių reguliavimą. Parlamentarai nepritarė Lietuvos Prezidentės Dalios Grybauskaitės pasiūlymams Darbo kodeksui, kuriais buvo siekiama labiau socialiai apsaugoti darbuotojus. Seimas paliko galioti šių metų birželio 21 d. savo priimtą naują Darbo kodeksą. Už tai trečiadienį balsavo 74 Seimo nariai, 39 buvo prieš, 10 parlamentarų susilaikė. „Šį Seimo sprendimą vertins rinkėjai“, – Prezidentės Dalios Grybauskaitės poziciją dėl veto atmetimo „Eltai“ perdavė Prezidentūros spaudos tarnyba. Opozicinės Tėvynės sąjungos – Lietuvos krikščionių demokratų (TS-LKD) frakcijos vardu kalbėjusi Seimo narė Irena Degutienė siūlė pritarti Prezidentės pasiūlymams, o vėliau registruoti pataisas dėl kai kurių jo taisytinių nuostatų. Jos nuomone, svarbiausia, kad Darbo kodeksas būtų taikus, nesupriešinantis darbdavių ir profsąjungų. Siekti, kad Lietuvos piliečiai Lietuvoje gyventų geriau, ragino

„darbietis“ Mečislovas Zasčiurinskas. „Sprendimas vienintelis ir priimtinas man yra pritarti veto, tuo pačiu pripažinti, kad anksčiau parlamentarai ne visai jautriai atsižvelgė į žmonių interesus“, – sakė M. Zasčiurinskas. „Negalime palikti Darbo kodekso su lankstumu, bet be saugumo gyventojams“, – sakė socialdemokratė Birutė Vėšaitė, ragindama pritarti Prezidentės veto. Seimo vicepirmininkas socialdemokratas Algirdas Sysas irgi atkreipė dėmesį, kad naują kodeksą priėmęs

Seimas „saugumo nepadidino, o lankstumą praplėtė“. Seimo Darbo partijos frakcijos seniūnas Kęstutis Daukšys mano, kad Lietuvai reikia daugiau ir geriau apmokamų darbo vietų, tokių, kur su žmonėmis skaitytųsi. „Seimo priimtas Darbo kodeksas šitai dalyku atsirasti leidžia. Jeigu liksime su Prezidentės pasiūlymais, aš bijau, kad jie atves mus į tą baudžią, kuri iki šiol galiojo. Jeigu norite būti kaip

Nukelta į 8 p. ▶